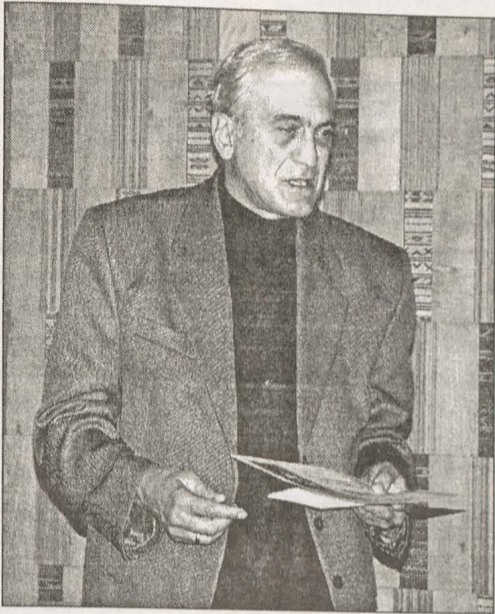

Bacovia Ateneu

Eugen Negrici - Premiul pentru critică și istorie literară

„Un festival de anvergură națională”

Nu știu câte eforturi s-au făcut și la câte subterfugii s-a recurs pentru organizarea, și în acest an, a zilelor revistei **Ateneu**, dar, cu gândul la ce mi-a fost dat să văd, le presupun.

Nu voi avea niciodată la îndemână atâtea cuvinte calde pentru a prețui ambiția unor conducători de reviste și a unor foruri culturale locale de a salva o tradiție și de a perpetua un nume bun. Căci, se știe, Bacăul și-a câștigat cu dificultate, și chiar în anii plini de privațiuni și interdicții ai comunismului târziu, blazonul de oraș cultural.

În prima mea descindere în acest oraș dinamic și surprinzător de modern am văzut cu ochii mei și am recunoscut ceea ce îmi confiaseră, an de an, amicii scriitori entuziasmați

de ospitalitatea moldavă și mai ales impresionati de nivelul discuțiilor și de dorința organizațiilor de a nu face concesii spiritului mărunț și provincialei mulțumiri de sine.

De altfel, Bacăul are avantajul că poate fi cucerit din două direcții, dinspre Iași și dinspre București, profitând astfel de prestația celor mai puternice forțe scriitoricești din țară.

Calitatea premiilor din acest an, numele de pe listă confirmă spiritul echilibrat al locului și dorința stăpînitorilor lui ca, în întregul ei, sărbătoarea însăși a revistei **Ateneu** să aibă anvergură națională. Urez acestei remarcabile reviste să nu-și piardă vreodată cota pe care o are acum.

Gabriela Adameșteanu - Premiul pentru proză

Multiplă valoare simbolică, dar nu numai...

rămâne pe cărți, rămâne în amintirea celorlalți.

Și în primul rând rămâne în amintirea ta. Dar mereu altfel, înconjurat de o aură tot mai simbolică.

De pildă premiul dat de revista **Ateneu** are pentru mine sensul unei reînțineri. O reînțineri la literatura părăsită timp de 13 ani. O reînțineri în apropierea orașului unde m-am născut și pe care l-am părăsit la o vârstă cu puține și neclare amintiri.

Un premiu are o valoare simbolică, dar și o consistență materială: în aceste timpuri când literatura este atât de vitregită bănește, orice efort material al organizatorilor pentru ca să se obțină banii pentru un premiu se cuvine apreciat. Am plecat din literatură în 1989, când mi-a apărut ultima carte („Vară-primăvară”) înainte de cea premiată azi („Întâlnirea”), și când m-am întors, acum, mă simt ca profesorul Gavrilesco din nuvela lui Mircea Eliade, „La țigănci”. Recunosc și totuși nu mai recunosc nimic: nici tirajele, nici cititorii, nici drepturile de autor, nici chiar, uneori colegii. Un premiu este și acest efort al organizatorilor de a opri, printr-un moment de sărbătoare, de sacralizare, această continuă pierdere – de viabilitate, de importanță socială, de încredere în ea – a literaturii și a celor despre care se spune că „o slujesc”.

O bucurie în plus ai atunci când premiul pe care îl primești este neașteptat. Am retrăit și această senzație fericită.

Pentru toate acestea sunt recunoscătoare celor care mi l-au dat, revistei **Ateneu** care a menținut această sărbătoare tradițională și atmosfera de cultură atât de necesară unui mare oraș cum este Bacăul.

E de presupus că primirea unui premiu înseamnă o mică oprire fericită, sau măcar senină, în drumul egal al zilelor tale. Dar nimic nu este automat, mecanic, în existența noastră. S-ar putea ca în clipa fericită a premierii să fii atât de obsedat de ce nu merge în viața ta, încât premiul să nu poată, pe loc, să-ți lumineze întunericul dinăuntru. Spun asta amintindu-mi primul premiu literar, primit în tinerețe, atunci când nemulțumiri personale (de genul celor care apar la acea vârstă) nu mi-au lăsat nici un pic de loc pentru bucurie.

Dar nemulțumirile acelea au căpătat în timp un sens derizoriu, iar cu premiul respectiv m-am mândrit și continui să mă mândresc și azi.

Dacă e primit pe merit, (ba chiar și dacă nu) premiul e, firește, mai trainic decât umbrele care apasă asupra unor zile. Premiul rămâne într-un c.v. (atât de important în zilele noastre, pentru carieră, inclusiv cea literară),

Dan Bogdan Hanu - Premiul pentru poezie

Timp bacovian

și cu altă luminozitate și ale cărui ipostaze însumate fac vizibil corpul meu poetic.

Este un gest de generozitate faptul că Bacăul cultural, prin a sa *marcă înregistrată*, revista **ATENEU**, are fața îndreptată spre fiii săi risipitori, printre care mă numără...La această revistă, cu mai bine de 13 ani în urmă, mi-a fost dat să primesc botezul publicistic, totodată primul meu *atestat poetic*. În același număr, câteva pagini mai în față, era un grupaj de poeme semnat Mircea Cărtărescu...

Premiul „George Bacovia” pentru poezie, care mi-a fost acordat la această ediție a zilelor revistei **ATENEU**, este doar partea vizibilă a unui șir de coincidențe ale căror semnificații sînt și speciale și stranii. În primul rînd, este premiul literar pe care îl simt cel mai aproape, atît în cheie afectivă, cit și, aș îndrăzni să spun, existențială. Structural, mă plasez în siajul retractilității și aprehensiunii bacoviene sau, ca să (mă) folosesc (de) cel mai *en vogue* prefix al momentului, sînt un post-bacovian. La începutul anilor '80 scriam primele poeme, pronunțat bacoviene, fără a-l fi citit cu adevărat pe Bacovia. Intraser, probabil, în rezonanță cu acea atmosferă dominantă, chiar dacă nu întotdeauna evidentă și explicită, a orașului. Cu jumătate de an în urmă, primele zile ale lui aprilie se zăreau ireal prin perdeaua groasă a ultimei ninsori a anului – deși nu am centrală termică, tocmai aceste ierni care uită să plece, întinzîndu-le multora nervii pînă la refuz, îmi prelungesc viața, poetică și nu numai -, atunci, într-o după amiază, am citit „Dosarul Bacovia”, cartea distinsului profesor Constantin Călin și mărturisesc că nu am fost foarte surprins de senzația că, pe măsura ce citeam, paginile se transformau într-un șir de oglinzi...

În acest Bacău, **ATENEUL** este a doua mea casă. Și tot aici, în peregrinările mele la ore tîrzii, nimerind în vreo intersecție preschimbată de incerte reflexe luminoase pe asfaltul umed într-un arhipelag îndepărtat, mă surprind repetînd: „Sînt solitarul pustiilor piețe/ (...)/ Pălînd în

A reveni în Bacău este pentru mine scufundarea desăvîrșită în unicul timp interior, individual, pe care nu sînt constrîns prin nimic să-l împart în virtutea unui program sau a unui algoritm, ci doar să nu-l falsific. Ceea ce ar urma să rimeze, nu chiar involuntar, cu un efort sisific. Aici greutatea propriului timp devine firească, cită vreme *starea de acasă* – cu toate sușurile și coborîșurile ei – are nevoie, pentru a-și intra în drepturi, de străzile, de luminile și umbrele, de orele acestui oraș. Este o reînțineri, dacă nu eternă, cel puțin continuă. Într-unul din poemele sale, Borges se confesează: „Acest oraș în care mi-am înălțat trecutul/ mi-e viitor și prezent;/ anii pe care i-am trăit în Europa sînt iluzorii,/ eu am trăit mereu (și voi trăi) în Buenos Aires”. Cu două *mici dar esențiale* substituiri – Bacău în loc de Buenos Aires și lunile în loc de anii – citatul își păstrează intactă valoarea de adevăr și pentru mine. Într-o măsură mai mare sau mai mică, tot ce am scris este un releveu poetic, subiectiv și încărcat de ficțiune, al acestui oraș, sursă a poetizării neîntrerupte, spațiu sintagmatic cu legi și coduri proprii. De cele mai multe ori, atunci cînd scriu, o fac sub presiunea derulării unor secvențe (segmente) de spațiu și timp desprinse din acest loc, iar presiunea este chiar aceea a biografiei. Așa pentru că oriunde m-aș afla, nu pot scrie decît în Bacău. Bacăul este lichidul meu amniotic, memoria unde mă retrag pentru tot mai îndelungate răstimpuri, sanctuarul unde officiez și pe dalele căruia mai și derapez uneori...Amprenta acestui loc mi-a configurat acel *disegno interno* – expresie a sufletului, reprezentare care după un timp este resimțită ca fiind preexistentă – transpus de fiecare dată în pagină, din alt unghi